

Fellinger Károly

Körteíz

János mindenütt feltalálja magát,
egyedül otthon, a lakásában nem.
Amióta tudatosította ezt, már
nem tudja nem tényként kezelni, ezért

aztán évek óta ki nem mozdul a
lakásából, bárhova is ül, fekszik,
odaragad magához, legyökere-
zik, mint a tölgyfa, kiáll maga mellett.

Egyszer télen hatalmas hangzavarra
ébredt, éjjel volt, kereste a villany-
kapcsolót, eszébe jutott, az égő
kipislant. Szokásától eltérően

kinyitotta a fehér bejárati
ajtót, késztetést érzett, hogy a folyo-
só légyszaros ablakához menjen. Úgy
haladt, mint az óra kismutatója.

Váratlanul becsukódott a kitért
ajtó, hallotta, valaki belülről
a zárat elfordítja. Csak magára
tudott gondolni, kire is másra. Csak

ő csukhatta be, zárhatta magára.
Lerohant a szűk lépcsőn, párosával
vette a lépcsőfokokat. Kiért a
tízemeletes panelből. Kint a hold

a szemébe világított, karácsony
éjjele volt. Láthatta, hogy a parkon
keresztül jött valaki, lábnyomai
még jól látszottak a ropogós hóban.

Minden egyes lábnyomba belelépve
távolodott a lakótömbtől. Hátra-
pillantott. Láta, szobájában ég a
villany. Csuklás közben körteízt érzett.